

Sygn. akt IV Ka 670/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Sylwana Wirth
Protokolant:	Magdalena Telesz

przy udziale I. K. przedstawiciela Urzędu Skarbowego w Z.

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2015 r.

sprawy **A. K.**

córki B. i W. z domu P. (...)r. w Z. Ś. z art. 57 § 1 kks w związku z art. 6 § 2 kks, art. 77 § 3 kks w związku z art. 77 § 1 kks i art. 6 § 2 kks

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionej

od wyroku Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich

z dnia 4 maja 2015 r. sygnatura akt II W 79/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego, a zwalnia ją od ponoszenia obowiązku opłaty za to postępowanie.

Sygnatura akt IV Ka 670/15

UZASADNIENIE

Urząd Skarbowy w Z. wniósł akt oskarżenia przeciwko A. K. oskarżając ją o to, że

1. prowadząc działalność związaną z oprogramowaniem z/s (...), (...)-(...) Z. i będąc podatnikiem podatku od towarów i usług, uporczywie nie wpłacała w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, działając w warunkach czynu ciągłego, z wykorzystaniem takiej samej sposobności w okresie od 26.03.2012 roku do 26.07.2013 roku nie wpłacała na rachunek Urzędu Skarbowego w Z. podatku od towarów i usług, zadeklarowanego w deklaracjach podatkowych dla podatku od towarów i usług, VAT-7 za m-ce: luty 2012r., marzec 2012r., kwiecień 2012r., maj 2012r., czerwiec 2012r., lipiec 2012r., sierpień 2012r., wrzesień 2012r., październik 2012r., listopad 2012r., grudzień 2012r., styczeń 2013r., luty 2013r., marzec 2013r., kwiecień 2013r., maj 2013r., czerwiec 2013r. na kwotę w ogólnej wysokości 36.529,00 zł przez co naruszyła przepis art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2004 r. Nr 54, poz. 535 z późn. zm.)

tj. o wykroczenie skarbowe określone w art. 57 §1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks

2. prowadząc działalność związaną z oprogramowaniem z/s (...), (...)-(...) Z. i będąc opodatkowana na zasadach art. 30c ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych tj. podatkiem dochodowym pobieranym w wysokości 19 % podstawy obliczenia podatku, działając w warunkach czynu ciągłego, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, uporczywie nie wpłacała w terminie do 30.04.2012 roku i w terminie do 30.04.2013 roku na rachunek Urzędu Skarbowego w Z. podatku wynikającego z PIT – 36L, zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w 2011 roku i 2012 roku w ogólnej wysokości 23.339,00 zł, z tego 7.113,00 zł za 2011 rok i 16.226,00 zł za 2012 rok, przez co naruszyła art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012r. poz. 36 z późn. zm.),

tj. o wykroczenie skarbowe określone w art. 57 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks

3. prowadząc działalność związaną z oprogramowaniem z/s (...), (...)-(...) Z. nie wywiązała się z obowiązków płatnika, działając w warunkach czynu ciągłego, z wykorzystaniem takiej samej sposobności nie wpłacała w ustawowych terminach tj. do dnia 20 miesiąca następującego po miesiącu w którym pobrano zaliczki na rzecz Urzędu Skarbowego w Z., pobranych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych (od pracowników) za m-ce: styczeń 2012r., luty 2012r., marzec 2012r., kwiecień 2012r., maj 2012r., czerwiec 2012r., lipiec 2012r., sierpień 2012r., wrzesień 2012r., październik 2012r., listopad, 2012r., grudzień 2012r., na kwotę w ogólnej wysokości 216, zł przez co naruszyła art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (DZ. U. z 2012r. poz. 36 z późn. zm.)

tj. o wykroczenie skarbowe określone w art. 77 § 3 kks w zw. z art. 77 § 1 kks i art. 6 § 2 kks.

Wyrokiem z dnia 04 maja 2015 roku (sygnatura akt II W 79/15) Sąd Rejonowy w Ząbkowicach Śląskich

I. oskarżoną A. K. uznał za winną popełnienia zarzucanych jej wykroczeń opisanych w pkt I i III części wstępnej wyroku, przyjmując, że oskarżona działała w warunkach czynu ciągłego w wykonaniu tego samego zamiaru tj. wykroczeń z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i art. 77 § 3 kks w zw. z art. 77 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i za wykroczenia te na podstawie przepisu art. 57 § 1 kks i art. 77 § 3 kks wymierzył jej łącznie karę grzywny w kwocie 1.400 (jeden tysiąc czterysta) złotych;

II. oskarżoną A. K. uniewinnił od popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku tj. wykroczenia z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks a kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa;

III. na podstawie przepisu art. 627 kpk zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa 2/3 wydatków powstałych od chwili wszczęcia postępowania, zaś zwolnił ją od opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca A. K., zaskarżając wyrok w części tj. w zakresie pkt I tego wyroku, w którym oskarżona została uznana za winną czynów opisanych w pkt I i III części wstępnej wyroku, zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 6 kpk poprzez naruszenie prawa oskarżonej do obrony poprzez zmianę w treści wyroku znamion czynu zarzucanego oskarżonej, co w istocie pozbawiło oskarżoną prawa do obrony, de facto bowiem oskarżona (pomimo formalnie tej samej kwalifikacji prawnej) została skazana za inne działania niż te, które zostały opisane w akcie oskarżenia (w miejsce znamienia „wykorzystania tej samej sposobności” Sąd I instancji wprowadził do wyroku i skazał oskarżoną za działanie w wykonaniu „tego samego zamiaru”),

2. obrazę przepisów postępowania tj. art. 339 § 1 kpk poprzez odmienne ustalenie znamion przestępstwa niż opisane w akcie oskarżenia bez uprzedzenia obecnej na rozprawie oskarżonej o jej obrońcy, co w istocie pozbawiło oskarżoną prawa do obrony, de facto bowiem oskarżona (pomimo formalnie tej samej kwalifikacji prawnej) skazana została za inne działania niż te, które zostały opisane w akcie oskarżenia (w miejsce znamienia „wykorzystania tej samej sposobności” Sąd I instancji wprowadził do wyroku i skazał oskarżoną za „działanie w wykonaniu tego samego zamiaru”),

3. obrazę przepisów postępowania tj. art. 17 §1 pkt 6 kpk w zw. z art. 51 § 1 kks (względnie w zw. z art. 51 § 2 kks) poprzez ich niezastosowanie i nieumorzenie postępowania pomimo upływu okresu przedawnienia karalności za wykroczenie skarbowe opisane w art. 57 § 1 kks

4. obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 57 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i art. 77 § 3 kks w zw. z art. 6 § 2 kks poprzez:

a) nieprawidłowe przyjęcie, jakoby czyny oskarżonej wyczerpywały znamiona opisane w w/w przepisach,

b) dokonanie zmiany kwalifikacji prawnej czynu poprzez skazanie oskarżonej za działanie „w wykonaniu tego samego zamiaru” podczas gdy akt oskarżenia zarzucał działanie „przy wykorzystaniu tej samej sposobności”,

c) niewskazanie, czy czyn oskarżonej popełniony został w zamiarze bezpośrednim czy ewentualnym, co ma znaczenie dla sprawy zasadnicze, albowiem czyn opisany w art. 57 § 1 kks może zostać popełniony wyłącznie w zamiarze bezpośrednim,

5. obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 424 § 1 kpk pkt 1 kpk, poprzez:

a) niewskazanie w treści rozstrzygnięcia jakie fakty Sąd I instancji uznał za udowodnione lub za nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych,

b) niedoręczenie obrońcy oskarżonej pełnej treści uzasadnienia wyroku co uniemożliwia poznanie motywów, jakimi kierował się Sąd I instancji,

6. obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 424 § 2 kpk poprzez:

a) nieprzytoczenie w treści uzasadnienia wyroku okoliczności, które Sąd I instancji miał na względzie przy wymiarze kary,

b) niedoręczenie obrońcy oskarżonej pełnej treści uzasadnienia wyroku co uniemożliwia poznanie motywów, jakimi kierował się Sąd I instancji,

a podnosząc wskazane zarzuty wniósł o:

1. umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk wobec czynu z art. 57 § 1 kks oraz czynu z art. 77 § 3 kks

ewentualnie:

2. umorzenie postępowania, na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk wobec czynu z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks oraz czynu z art. 77 § 3 kks w zw. z art. 6 § 2 kks

a w razie nie uwzględnienia wniosku z punktów 1 i 2 powyżej

3. uchylene wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania (art. 439 § 1 pkt 9 kpk)

względnie:

4. zmianę zaskarżonego wyroku w ten sposób, że Sąd uniewinni oskarżoną od popełnienia zarzuczanych jej czynów opisanych w pkt I i III części wstępnej zaskarżonego wyroku także od czynu opisanego w pkt I części wstępnej zaskarżonego wyroku)

5. zasądzenie na rzecz oskarżonej kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd okręgowy zważył:

apelacja nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Za całkowicie chybiony uznać należy podniesiony w apelacji zarzut naruszenia przepisów prawa procesowego opisany w pkt 3 apelacji tj. art. 17 §1 pkt 6 kpk w zw. z art. 51 § 1 kks (względnie jak podnosi skarżący w zw. z art. 51 § 2 kks), a który autor apelacji upatruje w nie zastosowaniu wskazanych przepisów i nie umorzenie postępowania pomimo upływu okresu przedawnienia karalności za wykroczenie skarbowe opisane w art. 57 § 1 kks. Odnosząc się do powyższego zarzutu jak również przedstawionej w tym zakresie argumentacji, przede wszystkim godzi się w tym miejscu przypomnieć, iż stosownie do treści art. 51 § 1 kks karalność wykroczenia skarbowego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok. Przepisy art. 44 § 2-4 i 6-7 stosuje się odpowiednio, zgodnie zaś z treścią art. 44 § 3 kks w wypadkach przewidzianych w § 1 lub § 2 bieg przedawnienia przestępstwa skarbowego polegającego na uszczupieniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej rozpoczyna się z końcem roku, w którym upłynął termin płatności tej należności. Jeżeli sprawca przestępstwa skarbowego dopuścił się uszczuplenia lub narażenia na uszczuplenie należności celnej, bieg jego przedawnienia rozpoczyna się z dniem, w którym powstał dług celny; jeżeli nie jest możliwe określenie dnia powstania długu celnego, bieg przedawnienia przestępstwa skarbowego rozpoczyna się z dniem najwcześniejszym, w którym istnienie długu celnego zostało ustalone. Nie sposób w tym miejscu nadto nie zauważyć, iż jak zasadnie podnosi się w praktyce orzecniczej skoro wykroczenie stypizowane w przepisie art. 57 § 1 kks posługuje się pojęciem uporczywego nie wpłacania w terminie podatku to w świetle wykładni przepisu art. 53 § 29 kks, należy do kategorii czynów polegających na uszczupieniu należności publicznoprawnej. Art. 44 § 3 kks w zw. z art. 51 § 1 i 2 kks w zw. z art. 53 § 27-29 kks bieg przedawnienia karalności czynów polegających na uszczupieniu należności publicznoprawnej rozpoczyna się z końcem roku w którym upłynął termin płatności należności. Bieg terminu przedawnienia karalności wykroczenia skarbowego polegającego na uszczupieniu należności publicznoprawnej rozpoczyna się nie od czasu jego popełnienia, ale z końcem roku, w którym upłynął termin płatności tej należności (por. Postanowienie Sądu Najwyższego – Izba Karna z dnia 3 lutego 2015 roku V KK 411/14). Podobnie wypowiedział się również Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 11 stycznia 2011 roku stwierdzając, iż w świetle przepisu art. 53 § 27 kks należność publiczno-prawna uszczuplona czynem zabronionym jest to wyrażona liczbowo kwota pieniężna, od której uiszczenia lub zadeklarowania uiszczenia w całości lub w części osoba zobowiązana uchyliła się i w rzeczywistości ten uszczerbek finansowy nastąpił. Uporczywe niewpłacanie w terminie podatku, będące znamieniem wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 kks stanowi uszczuplenie należności publicznoprawnej. Niewpłacenie w określonym ustawowo terminie należnego podatku, już w dacie upływu tego terminu skutkuje zaległością podatkową, a tym samym uszczupleniem należności. W konsekwencji powyższego ustalenia uznać należy, że termin przedawnienia takiego wykroczenia, z mocy przepisu art. 44 § 3 kks, rozpoczyna bieg z końcem roku, w którym upłynął termin płatności należności stanowiącej przedmiot wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 kks (tak Sąd Najwyższy - Izba Karna z dnia 11 stycznia 2011 roku V KK 361/10, por. także Wyrok Sądu Najwyższego – Izba Karna z dnia 17 listopada 2014 roku III KK 226/14). Przechodząc na grunt przedmiotowej sprawy oraz mając na uwadze, iż zarzucone A. K. wykroczenie zakwalifikowane z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks polegało na uporczywym niewpłaceniu w terminie podatku od towarów i usług, a ponadto jak wynika z dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych odnośnie tego czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku ostatecznej z deklaracji podatkowych dla podatku od towarów i usług VAT-7 to deklaracja za miesiąc czerwiec 2013 roku i podatek ten nie został wpłacony w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu w którym powstał obowiązek podatkowy, zatem roczny bieg terminu przedawnienia określonego w art. 51 §1 kks w zw. z art. 44 § 3 kks, wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks, należało niewątpliwie liczyć od dnia 31 grudnia 2013 roku. Zaznaczyć w tym miejscu przy tym należy, iż zgodnie z treścią art. 51 § 2 kks jeżeli w okresie przewidzianym w §1 tego artykułu wszczęto postępowanie przeciwko sprawcy, karalność popełnionego przez niego wykroczenia skarbowego ustaje z upływem 2 lat od zakończenia tego okresu, postanowienie o przedstawieniu zarzutów A. K. wydane zostało w dniu 05 grudnia 2014 roku i w tym też dniu zarzuty te ogłoszono oraz przesłuchano wymienioną w charakterze podejrzanej. W zaistniałej sytuacji gdy w przedmiotowej sprawie wszczęto postępowanie przeciwko osobie A. K. w czasie biegu rocznego terminu przedawnienia określonego, jak wskazano powyżej, w art. 51 §1 kks w zw. z art. 44 § 3 kks - stosownie do treści art. 51 § 2 kks - karalność zarzuconego jej czynu z art. 57 § 1 kks ustanie z upływem 2 lat od zakończenia pierwotnego okresu

rocznego. Z tych też względów zarzut naruszenia art. 17 §1 pkt 6 kpk w zw. z art. 51 § 1 kks (względnie jak podnosi skarżący w zw. z art. 51 § 2 kks), uznać należy za nietrafny.

Na uwzględnienie nie zasługiwał ponadto zarzut naruszenia art. 6 kpk opisany w pkt 1 apelacji, jak również łączący się z tym zarzutem zarzut podniesiony w apelacji w pkt 2 naruszenia art. 399 § 1 kpk. Skarżący podnosząc powyższe zarzuty w zaprezentowanych w uzasadnieniu apelacji wywodach wyraża przy tym stanowisko, iż sąd I instancji skazał oskarżoną za inny czyn niż opisany w akcie oskarżenia oraz w części wstępnej wyroku, czyniąc nadto uwagi, iż sąd orzekający zobowiązany był uprzedzić obecną na rozprawie oskarżoną oraz jej obrońcę o możliwej zmianie kwalifikacji prawnej czynu, by umożliwić oskarżonej zrealizowanie w pełni prawa do obrony. Przystępując do oceny zasadności powyższych zarzutów zwrócić należy uwagę, iż granice oskarżenia wyznacza zdarzenie faktyczne, a nie opis czynu przyjęty w zarzucie, przedmiotem rozpoznania jest bowiem czyn rzeczywisty, czyli zdarzenie obiektywne, które zostaje poddane ocenie przez sąd orzekający z punktu widzenia obowiązującego prawa. Rozważając powyższe warto przywołać w tym miejscu pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrażony w wyroku z dnia 31 stycznia 2013 roku, w którym Sąd Apelacyjny wyraził pogląd, iż tożsamość czynu jest zachowana, gdy po zmianie opisu czynu niezmienny jest podmiot czynu, przedmiot ochrony prawnej (identyczność dobra prawnego będącego przedmiotem zamachu), a w razie innych ustaleń co do miejsca i czasu czynu, także tożsamość pokrzywdzonego. Granice oskarżenia zostają zachowane, mimo że sąd orzekający zmienia opis czynu przyjęty w akcie oskarżenia, jeżeli wszystkie elementy tego nowego opisu mieszczą się w ramach tego samego zdarzenia historycznego (tak Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 31 stycznia 2013 roku II Aka 251/12). Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy zauważyć w tym miejscu należy, iż konstrukcja czynu ciągłego z art. 6 § 2 kks wykazana została już w kwalifikacji prawnej zarzuczonego wymienionej czynu z art. 57 § 1 kks jak również także czynu z art. 77 § 3 kks we wniesionym w sprawie w akcie oskarżenia, dokonana zaś przez sąd orzekający modyfikacja opisów czynów wskazanych w pkt I i III części wstępnej wyroku odpowiada dokonany w sprawie tej ustaleniom, a które poczynione zostały na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego. Sąd Rejonowy w wydanym wyroku uznając A. K. za winną popełnienia wykroczenia z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks jak również czynu z art. 77 § 3 kks w zw. z art. 6 § 2 kks przy przyjęciu, iż wymieniona działała w warunkach czynu ciągłego w wykonaniu tego samego zamiaru nie wyszedł poza ramy oskarżenia, tożsamość czynów została zachowana. W zaistniałej w sprawie sytuacji zarzut naruszenia wskazanych powyżej przepisów tj. art. 399 § 1 kpk oraz art. 6 kpk nie można uznać za zasadny.

Rozpoznając wniesiony w sprawie środek odwoławczy za chybione uznać ponadto także należy stanowisko autora apelacji, iż Sąd Rejonowy dopuścił się naruszenia przepisów prawa materialnego tj. art. 57 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i art. 77 § 3 kks w zw. z art. 6 § 2 kks. W przedmiotowej sprawie nie ulega żadnym wątpliwości, iż wymieniona prowadząc działalność gospodarczą a także będąc przy tym również płatnikiem podatku dochodowego uchybiła terminom płatności podatku Vat oraz nie wpłacała w terminach pobranych zaliczek na rzecz Urzędu Skarbowego. Ustalenia dotyczące zamiaru z jakim działała A. K. - dokonane przez sąd orzekający i przedstawione w pisemnym uzasadnieniu wyroku, uznać należy za trafne. Wyrażony w apelacji pogląd jakoby w zachowaniu wymienionej brak było znamienia uporczywości nie można uznać za zasadny. Prezentując powyższe stanowisko autor apelacji czyniąc uwagi, iż nie wykonanie przez A. K. obowiązku podatkowego spowodowane było trudnościami finansowymi eksponuje ponadto okoliczność złożenia przez A. K. wniosku o rozłożenie zaległego podatku na raty stwierdzając, iż cyt. „w przedmiotowym stanie faktycznym nie można mówić o działaniu uporczywym w sytuacji, gdy oskarżona ostatecznie wystąpiła do Naczelnika Urzędu Skarbowego z wnioskiem o rozłożenie zaległego podatku na raty, co też potwierdza jej obiektywnie trudną sytuację finansową, co jednoznacznie wskazuje na jej starania zmierzające do wywiązania się z ciężącego na niej obowiązku i jednoznacznie wyklucza przyjęcie, iż działała ona ze złą wolą, a jej działanie nacechowane było uporczywością, tym samym, iż działała ona w zamiarze bezpośrednim” nie sposób jednakże odnosząc się do powyższych tez w tym miejscu nie zauważyć, a czego zdaje się z sobie wiadomych względów nie dostrzegać skarżący, iż jak wynika z akt sprawy wnioski o rozłożenie na raty zaległości podatkowych i umorzenie odsetek podpisany przez wymienioną A. K. z dnia 10.12.2014 roku wpłynął do Urzędu Skarbowego w Z. w dniu 29.12.2014 roku, a zatem, co należy zaakcentować, wniosek ten sporządzony został już wówczas gdy w sprawie niniejszej prowadzone było postępowanie ad personam, wymieniona wskazywała w złożonych wyjaśnieniach na trudną sytuację finansową zauważyć jednakże należy, iż z takim wnioskiem, pomimo takiej możliwości nie wystąpiła

wcześniej. Dla oceny znamion wskazanych wykroczeń wniesienie takiego wniosku przez A. K. przedmiotowego wniosku z dnia 10.12.2014 roku nie może być brane pod uwagę, skoro miało to miejsce już po dokonaniu tych czynów. Odnotowania wymaga także, analizując argumentację skarżącego, iż jak wynika z wyjaśnień złożonych przez A. K. w postępowaniu przygotowawczym wymieniona otrzymywała środki finansowe od kontrahentów, jak podała w swoich wyjaśnieniach „tak miałam zapłacone terminowo, kontrahenci nie spóźniają się, najwyżej kilka dni” (k.69). Zgromadzone dowody dotyczące czynu opisanego w pkt I i III części wstępnej wyroku prawidłowo ocenione świadczą, iż wymieniona swoim zachowaniem wypełniła znamiona przypisany jej w wydanym wyroku wykroczeń skarbowych.

Co do podnoszonej przez skarżącego kwestii zmiany kwalifikacji prawnej czynu a podniesionej w pkt 4b apelacji aktualne pozostają uwagi przedstawione powyżej a zaprezentowane odnośnie zarzutów opisanych w pkt 1 i 2 apelacji.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 424§1 kpk opisanego w pkt 5 wniesionego w sprawie środka odwoławczego oraz powiązanego z nim zarzutu naruszenia art. 424 § 2 kpk przedstawionego w pkt 6 apelacji przede wszystkim zaznaczyć należy, iż zarzut naruszenia prawa procesowego jest zasadny tylko wówczas gdy podnoszone przez skarżącego uchybienie mogło mieć wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia (art. 438 pkt 2 kpk), zauważyć zaś w tym miejscu należy, iż pisemne uzasadnienie sporządzane jest już po wydaniu wyroku. Zaznaczyć ponadto także należy, iż pisemne motywy wydanego przez Sąd Rejonowy w sprawie wyroku sporządzone zostały w sposób pozwalający na dokonanie merytorycznej kontroli wydanego rozstrzygnięcia. Rozważając przedstawioną w ramach powyższych zarzutów argumentację nadmienić ponadto także należy, iż podnoszone w apelacji uchybienie polegające na doręczeniu obrońcy niepełnego tekstu pisemnego uzasadnienia wyroku zostało konwalidowane, dostrzec bowiem należy, iż jak wynika z akt niniejszej sprawy przed rozpoznaniem przez Sąd Okręgowy wywiezionego w sprawie środka odwoławczego obrońcy A. K. przesłana została brakująca strona pisemnego uzasadnienia wyroku, skarżący mógł się przeto niewątpliwie zapoznać z pełną, kompletną treścią pisemnych motywów wydanego w sprawie rozstrzygnięcia oraz wypowiedzieć się, odnieść na rozprawie odwoławczej do przedstawionego przez Sąd I instancji stanowiska w kwestiach sygnalizowanych w apelacji. Uznać zatem należy, iż brak ten został uzupełniony w sposób należyty.

Z przytoczonych względów orzeczono jak w wyroku.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego, należnych Skarbowi Państwa, orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks obciążając nimi A. K., zwalniając ją od ponoszenia obowiązku opłaty za to postępowanie.